

A haszontalan szolgák érzetével (Lk 17.10)
„Hiszek Uram! Légy segítségül a hitetlenségemben!”

Lelkészi jelentés a 2020. évről

1. A 2020-as év íve:

Furcsa, nehéz évet zártunk le, amikor véget ért a 2020-as esztendő. De látható, érezhető, hogy csak a 2020. évet zártuk le, amikor eljött december 31. Mert maga a furcsa, félelmet keltő közeg még kísér bennünket.

Ez az év is úgy indult, mint a többi. Január 1-jén, éjfélkor még elénekeltünk az évbúcsúztató meditációban a Hiszek Uram! című énekemet, az év énekét. És a 11.00-kor kezdődő istentisztelet után egy jó hangulatú pezsgőzés következett. Úgy gondoltuk, hogy egy sima, nyugodt év lesz előttünk, amelyben a hitbeli építkezésre lehet tenni a hangsúlyt. Örömmel készültünk arra, hogy a munkatervünk szerint megtartsunk mindent, amit a presbitérium elhatározott.

S akkor még nem gondoltunk arra, hogy derűsnek induló évünk első két és fél hónapja után megváltozik minden.

Ez a két és fél hónap sok örömet rejtegetett.

Januárban megtartottuk a családi délutánt és az orgonazenés áhítatot. A Gospel Kórusunk egy kedves meghívásnak eleget téve Passauba utazott és ott szolgált az egyetemisták által szervezett istentiszteleten, amely Pócze Julianna egyetemi gyülekezetének istentisztelete volt.

Felnőtt keresztelősökkel készültünk, konfirmációs órákat és ifjúsági órákat tartottunk. Betegeket látogattunk, és megtartottuk az ökumenikus imahetet. Megtartottuk a presbiteri napunkat. A februári családi farsang derűs együttlét volt. Elkezdtünk készülni az ifjúsági passió szolgátra, és előkészítettük dr. Varga Gyöngyi teológiai tanárral a balatonszárszói hétvégénket. A szabadegyetemi előadásokra sokan eljöttek. A Gospel Kórus a csepeli Olajág Szeretetotthonban szolgált. Pilinszky András, képviselő-testületi tagunk pedig elkezdte az önismereti előadás-sorozatot a kápolnában. Gyülekezeti szinten megtartottuk a hittanversenyt. Közel 40 gyermek versenyzett bibliaismeretből a termeinkben. S Tiborcz Dániel, teológus hallgató szupplikált a gyülekezetben. S akkor – március idusára besötétedett az ég. Valami olyan történt, amit a több mint 40 éves lelkes szolgálatom alatt még nem kellett átélnem. Jött a járványveszély, a félelmetesnek tűnő hírek, és egyre kevesebben jöttek az alkalmakra, és végül felsőbb utasításra a valóságos közösségi életből a virtuális térbe kellett áttérni. Háy János egy karakteres mondata kívánczik ide:

„Olyan vírus ütötte fel a fejét, hogy csak így, isten (sic!) kizárásával tudunk megküzdeni vele.”

Igen, olyan vírus jött, amely ellen Isten nélkül akart küzdeni a világ. A híradókban látott, bezárt olasz templomajtok után nem gondoltuk, hogy nálunk is bekövetkezik ez.

Gyorsan kellett gondolkodni és cselekedni! Ebben az időben a legnagyobb segítséget Takács László, budagyöngyei kántorunk nyújtotta, aki március elejétől hangfelvételeket készített az istentiszteletekről, majd Bán Istvánnal együtt megszervezték az istentiszteletek felvételét, hogy minél többekhez eljusson az internet segítségével az ígehirdetés.

A bibliaórákat felvett előadásokkal pótoltuk, a hitoktatóink – nagyon sok nehézség árán - áttértek a digitális oktatásra. A telefonhívások mellett a tavaszi jó idő alkalmat adott arra is, hogy feleségemmel együtt kerékpáron látogassunk meg sokakat, gépelt ígehirdetést, és egyéb lelki irodalmat vittünk a családoknak. Megtanultuk mi a zoom, a skype, a diskort és a meet. Gyakoroltuk a video-vágást. Kezdeményezésemre a presbiterek többsége részt vett a virtuális passió-olvasáson, amelyet művészi alkotásokkal és Elek Norbert zenész zongora-aláfestésével adtunk közre. A nagyhét igazi kavargás volt. Az istentiszteleti felvételek egészen összekeverték az ünnepeket. Nagypéntek előtt vettük fel az alkalmakat és már magunk sem tudtuk, hogy húsvét előtt, vagy húsvét után vagyunk? A felvételek elkészítésébe bekapcsolódott Péter Barnabás is. Többféle próbálkozásom volt, mint pl. az ünnepi istentiszteletek és az úrvacsoraosztás rendjének kidolgozása, de mindig volt egy láthatatlan háló, amely megakadályozta a – német és más egyházak ötlettárából vett - kísérleti formák megvalósítását. Már akkor

tanulnom kellett, hogy a félelem mindenkinben különböző mélységekbe fészkelte be magát, és bizony nem láttam, hogy a felelősségteljes hitvallásosságnak hol lehet a helye egy olyan időszakban, amely sunyin veszélyesebb, mint a háborús időszak volt.

Történelmi analógiákat keresve igyekeztem megtalálni magam számára a megfelelő hozzáállást. Luther Járványhelyzetben írt sora sokakhoz eljutottak azokban a napokban.

De nekem Euszebiosz egyházatya legelső egyháztörténeti írásának egy fejezete jelentett bátorítást a - hangsúlyozom! - a saját helyes magatartásom kialakításához:

Euszebiosz Egyháztörténete¹, amelyben a dühöngő betegségről, pestisről úgy számol be, hogy Dionüsziosz II. században, alexandriában élt püspök levelét idézi:

„Alig lélegezhettünk azonban fel egy pillanatra (a háborúskodás után. - megjegyzés tőlem!)...máris ránk támadt ez a betegség, ami számukra (a pogányok számára - megjegyzés tőlem) minden félelmetes dolognál félelmetesebb, és bármilyen csapásnál gyászosabb, amint a saját íróik egyike beszámol róla, mert olyan egyedülálló dolog volt, ami mindenki reményét meghaladta, de nem úgy a mi (a keresztyének - megjegyzés tőlem!) számunkra, bár a többinél semmivel sem kevesebb gyakorlást és megpróbáltatást jelentett, mert hiszen bennünket sem kímélt, jóllehet nagyon sújtotta a pogányokat.”

„Testvéreink többsége túlárado szeretettől és testvéri vonzalomtól indítva nem kímélte önmagát, és ragaszkodtak egymáshoz, minden óvintézkedést félretéve látogatták a betegeket, bőségesen kiszolgálták őket, ápolták őket Krisztusban, igen szívesen haltak meg velük együtt.

Testvéreink közül a legjobbak így költöztek ki az életből, papok, diakónusok, és laikusok, akiket nagyon dicsérünk, hiszen úgy tűnik, hogy ez a halál nem semmivel sem alávalóbb a vértanúságnál, mert mély vallásosságból és erős hitből táplálkozik!”

Ezek után a szerző leírja, hogy milyen szeretettel temették el a halottaikat, majd beszámol a szemtanúk hitelességével, hogy a pogányok ellenkezőleg viselkedtek, eltaszították egymást maguktól, a legkedvesebb hozzátartozóikat is elkergették, az utcára dobták a félholtakat, el akarták kerülni a halál átvételét...

Nekem tehát ez az ógyházi párhuzam jelentett bátorítást, hogy mitévő legyek ebben a helyzetben! Ezért visszatekintve is elmondhatom, hogy jó lelkiismerettel vállalom azokat a döntéseimet, amelyeket a gyülekezet lelki életének érdekében hoztam.

A karantén idején egyházunk bekapcsolódott egy ökumenikus telefonos lelki-segélyszolgálat munkájába. Többek között én is felkérést kaptam arra, hogy hetente 3-4 órát legyek telefonügyeletben. El kell mondanom, hogy ezen a vonalon alig volt hívás, megkeresés, (nem úgy, mint a gyülekezeti vonalunkon!) és itt jegyzem meg azt is, hogy amikor sokkal súlyosabb lett a helyzet, akkorra ez a szolgálat már régen leállt!(??)

Március hónapban egy állami pályázaton nyert pénzből elkészült a badacsonyi pihenőházunk körüli vízelvezetés megoldása. Így már húsvétra kiderült, hogy nem vizesedik tovább a pince és remélhetőleg a repedések is megállnak.

Közben alkalmasnak láttuk a nyárra tervezett kápolnafelújítás időbeli előrehozását. Mivel az előzetes diagnosztika elkészült, így folyamatos egyeztetések és tárgyalás után májusban megkezdődhetett a munka. Alkalmas volt ez az időszak, mert nem tartottunk jelenléti alkalmakat, és a vészhelyzet miatt a várba való behajtás is könnyebb volt a vállalkozónak. A kivitelezést a ÉpMed-Szolg – a korábban a karzatfelújítást végző - vállalkozás végezte. A gyülekezetünk részéről Kürtös Zoltán, az Építési Munkacsoport vezetője kísérte nyomon a leghatékonyabban a felújítást. A bontási munkák elvégzése után derült ki, hogy a feszítővasak cseréjére és megerősítésére is szükség van. Ezt Bibó András presbiter vállalkozása végezte el. A német gyülekezettel az egyeztetést, és az igényeik figyelembevételét Balczó Márton kísérte nyomon.

A május második felében engedélyezett „nyitás” új feladatok elé állította a gyülekezetünket. Az újrakezdési szabályzat megalkotásával teremtettük meg a nyitás utáni időszak alkalmainak megtartásához

¹ Euszebiosz Egyháztörténete Fordította Baán István, Szent István Társulat Budapest 1983
Az Ókersztyén írók sorozat 4. kötete. 321.KK oldal

Lelkészi jelentés 2020-as évről

az alapot. E közben is látható volt, hogy nagyon sokan várják a jelenléti alkalmakat és örülnek a találkozásoknak.

Természetesen a nyitás utáni az istentiszteletek a védekezési szabályok megtartásával kisebb létszámmal indultak, s ehhez hozzájárult az, hogy a beköszöntő jó idő és az általános iskolákban folyó digitális tanrend miatt több család vidéken húzta meg magát. Május 23-án volt az első esküvő, 24-én az első istentiszteletek. Megvallom őszintén, hogy amikor a templomba lépve megláttam a gyülekezetünk tagjait, a sírás fojtogatott. Ekkor éltem át, hogy milyen nagy teher volt úgy szolgálni, hogy csak két dimenzióban láthattuk a gyülekezeti tagokat.

Ezután az udvaron megkezdtük a hétközi alkalmakat is. Voltak alkalmak, amelyeket ún. hibrid módon igyekeztünk megtartani. Ez az egyszerre jelenléttel és internettel tartott alkalom nem vált be. Ezért pl. a korábban kéthetente tartott Fügefá interaktív bibliaórát hetente tartottuk meg, egyik héten jelenléti alkalom volt, a másikon pedig internetes, azok számára, akik még nem tudtak eljönni. A Mérték-hittan csoportjai számára elhagytuk a közös kezdést, és a csoportok külön helyszíneken jöttek össze.

Június elején láthatóvá lett, hogy kormányzati döntéssel a nyári „ott alvós” táborunkat is megtarthatjuk! Bölcsnek bizonyultunk, hogy a korábbi rendelkezésekkel ellentétben nem mondtuk le a tábor-helyszínt. Így a tanévzárás hetében megkezdtük a szervezést. A tábor szervezése, előkészítése a korábbi években 2-3 hónapig tartott. Most ezt a munkát három hét alatt kellett elvégezni.

Június 14-én este megtartottuk a tanévzáró istentiszteletünket. Nagyon jó volt újra a gyermekes családokkal találkozni.

Június 21-én a Gospel Kórusunk szolgált zenés áhítaton. Június 28-án pedig elkezdődött a tábor. Az volt a tapasztalat, hogy nagy éhség van a családokban arra, hogy a gyermekeiket egy tartalmas, szabadidős tevékenységet is nyújtó hittantáborba juttassák el. Így a tábor létszámán nem volt érezhető a járvány és a korábbi korlátozások hatása. Köszönet tehát főállású hitoktatóinknak: Hegyiné Oncsik Valériának, Kovács Katának, Péterné Mestery Ritának és Molnárné Varró Máriának.

A nyári időszak a normalizálódás időszaka volt. Mivel akkor – a keddi bibliaóra kivételével - nincsenek hétközi alkalmak, a szabadságolások is rendben történhettek. A nyár folyamán Péter Zoltán és felesége, Rita több alkalommal gyűjtötte össze a fiatalokat szabadtéri programra, játékra, sportra, beszélgetésre. A Budavári Gospel Kórus is megtartotta nyári táborát Sámsonházán, majd a Nógrádi Egyházmegye missziós napján is szolgált Bokor községben.

A nyár végére került az az ünnep, amelyet húsvét hajnalban nem tudunk megtartani. Három felnőtt testvérünk keresztelője és két testvérünk konfirmációja tette áldásossá augusztus közepén az egyik esti istentiszteletünket.

Augusztus végén pedig Péter Zoltán és a hitoktatók szervezésében megtartottuk a napközis táborunkat is. Szeptemberben igyekeztünk a normális kerékvágásba beállni. A hitoktatás beindult az iskolákban, a gyülekezeti alkalmakat hol az udvaron, hol – a nagyobb tér miatt - a templomban tartottuk. Ott voltak a Szabadegyetemi előadások is. Részt vettünk az Ars Sacra fesztiválon. Ennek keretében Kiss Viktor festőművész kiállítása volt a templomunkban. És a Nemzeti Örökség Napok rendezvény sorozat alkalmából több presbiter és képviselő testvérünk segített a program lebonyolításában. Templom-, orgona- és barlang- bemutató is volt.

Újabb izgalmas állomás volt a kora őszre tervezett konfirmáció. Ahhoz, hogy ezt a jeles alkalmat biztonsággal megtarthassuk szükség volt gyülekezetünk egészségügyisekből álló bizottságának szakmai véleményére, a szülők beleegyezésére, és a tesztelés megszervezésére is. Köszönet dr. Réthelyi János presbiter testvérünknek, aki személyét és kórházának apparátusát is bevetve hathatósan segítette az érintett szolgálattevők tesztelését. Így a Péter Zoltán és Rita által felkészített konfirmandus csoport vizsgálja és ünnepi istentisztelete október első hétvégéjén, ha csak a családok jelenlétével is, de megtörténhetett. Egy édesapa és két fia külön egy esti istentisztelet keretében konfirmált!

Időközben – a járványhelyzet romlásával – megkezdtük a templomi közvetítő-rendszer kiépítését. Ennek munkáit Mandácskó Zoltán (informatika tanár) és Takács László segítségével kezdtük el. Több templom rendszerét vizsgáltuk meg, míg végül döntés született egy viszonylag egyszerű és mégis jó színvonalú közvetítő rendszer kiépítésére, amelynek a fedezetét az idei áldozati vasárnap adományai biztosították! Az

áldozati vasárnapon szentelte fel Fabiny Tamás püspök a felújított kápolnát, s ekkor vehettük használatba a vetítő-rendszerrel felszerelt termet.

November második felében újra nehezebbé vált a helyzet. A püspöki rendelkezések értelmében csak istentiszteleteket tarthattunk, éneklés és úrvacsora nélkül. De mégis csak találkozhattunk a templomban, majd ádventben a hétközi istentiszteleteken is. Ellentmondásos helyzetek születtek. Ezeken a vasárnapokon már Mandácskó Zoltán vállalta a saját rendszerével az élő közvetítéseket. December közepére pedig elkészült a saját rendszerünk. Ezzel egyidőben egy 8 fiatalból álló csoport is létrejött, akik felváltva vállalják a közvetítés biztosítását.

Ugyancsak december közepére készült el a kápolna új oltára is Tóthmátyás Edit tervei alapján, Viczián István gondnok közreműködésével. A felszentelése a német nyelvű istentisztelet keretében Fabiny Tamás püspök úr által történt.

Az ünnepekre a regisztráció bevezetésével készült a presbitérium és a karácsonyi ünnepi istentiszteleteken így igyekeztünk odafigyelni arra, hogy a védekezési szabályokat megtartva lehessen – ének és úrvacsora nélkül ugyan – ígét hallgatni. Szenteste eggyel több istentiszteletet tartottunk.

Sok alkalmunk maradt el a járvány miatt. De nem volt kevesebb munkánk, feladatunk, mert az újfajta kapcsolattartás sok új feladatot rótt ránk.

A statisztikák alapján mondhatjuk, hogy ebben az évben jóval kevesebb esküvő (összesen 8 pár) és keresztelő volt (összesen 20 gyermek és felnőtt). De nem emelkedett a temetések száma sem. (30 fő hunyt el) A konfirmandusok száma most nagyobb volt, mint a korábbi években. S ebben segített az a tény, hogy az iskolai hitoktatóink is jól végzik munkájukat.

2. Megbeszélendő és előremutató kérdéseim?

A teljesség igénye nélkül vázoltam fel azokat az éves eseményeket, amelyeket megélhettünk. Az év vázlatos krónikája után néhány olyan általános kérdést szeretnék megfogalmazni, amelyeket hangsúlyossá tett a járvány.

1. Hoz-e megújulást ez a krízishelyzet a gyülekezet életében, vagy tovább mállik az egyház?

A történelmi visszatekintések alapján azt mondhatjuk, hogy a súlyos kríziseket az Isten felhasználta arra, hogy a szíveket ébressze és a hitet elevenítse. Így volt ez a II. világháború után is. Az akkori ébredési, hitbéli megelevenedési hullámnak csak a kommunista államhatalom kemény intézkedései vetettek gátat. A megfélemlítés. Akkor a külső veszély elől menekültek sokan az Isten kegyelméhez. A mostani helyzet más. Egyrészt azért, mert materiális javaink kevésbé voltak veszélyben. Igaz, a gyülekezetünkben is vannak, akiket anyagi károk értek, mert a vállalkozásuk tönkrement. (S rájuk is most irgalommal kell tekinteni, s számukra is meg kell keresnünk a segítség forrását!) Másrészt azért más ez a helyzet, mert a járvány olyan fenyegetettségben jelentkezik, hogy a másik ember hordozza a veszélyt, tőle kell a távolságot tartani. A járvány-veszély, s és a templomok (részbeni vagy teljes) bezárása az élő közösségtől, az eleven igehirdetéstől, a bűnbánat könnyeivel megélt gyónástól, a szentség erőt adó ajándékától, a közösen mondott imádságoktól, és a lelket erősítő nagy éneklésektől vont el mindenkit, és zárt be a szobájába. Emiatt még az igehirdetők is megerőtlenedtek! S ehhez hozzátenném még azt is, hogy a háborúban mindenki számára jobban kirajzolódott, hogy az emberi önzés és gyűlölet, a szerzés és a hatalomra törés bűne okozta sok millió ember szenvedését. A járvány terjedésében csak közvetetten lehet felfedezni az emberi bűn okait, s inkább látjuk ezt egy természeti katasztrófának. Tehát nem indít olyan szintű önvizsgálatra tömegeket ez a helyzet.

De azt is látni kell, hogy a szél ott fúj, ahol akar. És Isten ott munkálkodik, ahol akar. Tehát ébredés, lelki megújulás nem a körülmények miatt és nem lelki állapotunk miatt kezdődik el, hanem Isten munkája. S nem tudom, hányan voltak, akik ebben az időben azért is tudtak imádkozni, hogy Isten ezt a helyzetet az ébresztésre használja fel? Ezért a gyülekezet közösségének az is küldetése lehet, hogy ez a fajta buzgó imádság is erősödjön a szívünkben!

2. Mit jelent a hitvallásosság akkor, amikor veszély-helyzet van?

A gyülekezeti élet szervezésénél sokszor előkerült ez a két kifejezés: hitvallásosság és felelősség! Látásom szerint e kettőnek – ebben a sorrendben - mindig együtt kell megjelenni a keresztyén ember gondolkodásában. Azt is tapasztalhattuk, hogy a hitvallásosság háttérbe szorult, és a felelősség túlértékelődött a gyülekezet életében. Valaki úgy fogalmazott, hogy az egészség lett a legfőbb argumentum az egyházban is, és az üdvösség másodlagossá vált. Ez a helyzet tehát jól rávilágított arra, hogy mi a legféltebb kincsünk (Mt 6.21.), s hogy mennyire mozgat az a kérdés, hogy „mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” (Mk 10.17) Ha a hitünk lényege túlmutat azon, hogy anyagi, vagy biológia szempontból jó életet éljünk, ha a keskeny út, amelyre Jézus hívott, valóban az életre vezet (Mt.7.14.), akkor nem kellene ezt a betegségtől és haláltól megrettentett világban hangsúlyosabban megélni? Számomra hallatlanul sokat jelentenek ezek a jézusi szavak: „én élek, s ti is élni fogtok”(Jn 14.19.) S mégis azt tapasztalom, hogy a létünk megvédéséért a felelősségteljes gondolkodás jegyében sok erőfeszítést tettünk, de az a reménység alig kapott hangot, hogy az élet több, mint a test fenntartása. Sokféle imádság fogalmazódott meg a járvány ideje alatt. De alig hallhatóan mertük csak megfogalmazni azt az imádságunkat, hogy múltjék el a járvány ebből a világból. S miközben a média azt sulykolta, hogy maradjunk otthon, hány, „a helyzet miatt agyonvert embertársunk” maradt teljes magányban, elkeseredésben, élte át az elhagyottságot, mert a családtagok sem merték egymást látogatni.

Mi lelkészek sohasem mondunk nemet arra, aki látogatásra hívott bennünket, s tudom, hogy voltak a gyülekezeti tagok közül is olyanok, akik igyekeztek a magányosok félelmét és magányát villám-látogatásokkal, telefonhívásokkal enyhíteni. És ezért hálásak is vagyunk! Minden gyülekezeten belüli kontaktus a lelkeszi szolgálatot is segítette.

Újra és újra megfogalmazódott bennünk az a gondolat, hogy a szószék sem, s a személyes beszélgetések sem annak a helyszínei, hogy a járvány borzalmát ecseteljük, hanem hogy a feltámadt, és ezért mindig velünk lévő Krisztust hirdessük!

3. Mit jelent számunkra az úrvacsora?

Anakronisztikus az, hogy 2020-ban egyházunk az úrvacsora évét hirdette meg, s közbeszólt a járvány, amely révén sok-sok úrvacsorai alkalom elmaradt. Az otthoni úrvacsorának, amikor a családfő tart istentiszteletet, nincs kialakított rendje egyházunkban. Voltak, akik attól féltek, hogy ezen a téren teljes szabadosság vagy éppen a szektásodás üti fel a fejét, ha ezt szorgalmazzuk. De azóta is feszített az a kérdés, amit később egy német teológus, Thomas Sören Hoffmann (Hagen) is megfogalmazott, miszerint az úrvacsora jelenlegi gyakorlata, hogy úrvacsora böjtöt tartunk, nem azt jelenti-e, hogy nem Krisztus valóságos jelenlétét valljuk, hanem inkább a fertőzésveszély forrását látjuk az úrvacsorában.

Eleve izgalmas az *úrvacsora-böjt* kifejezés. Látásom szerint a böjt önként vállalt megtartóztatás. Az úrvacsoráról ebben a helyzetben pedig nem önként, hanem felső „ajánlásra” mondtunk le.

A közelmúltban az úrvacsorára emlékeztető liturgiát kialakító alkalmi munkacsoport tagjaként fogalmaztam néhány gondolatot, amelyből most a testvérekkel is megosztok néhány sort:

János azt írja Jézus szavaként: „hogya nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a véré, nincsen élet tibennetek.”

Ez az íge számomra egyértelművé teszi azt, hogy NINCS AZ A HELYZET, amelyben csak emlékezni kellene az egyháznak, a gyülekezetnek az úrvacsorára. Legfeljebb a külső körülmények miatt lehet olyan helyzet, amikor a hivatalos liturgiában csak emlékeztethet rá, sőt emlékeztetni is kell rá az igehallgatókat.

Ilyenkor válik érdekessé a gyakorlat, hogy ebben a helyzetben miként élünk a szentséggel?

Ezért igyekeztünk az úrvacsora osztás biztonságos rendjét is biztosítani. S ezért igen örültünk, hogy amíg lehetett az elmúlt évben – az elővigyázatosság megtartásával – viszonylag sokan éltek a gyülekezetben is az úrvacsorával. Hiszem, hogy épülésükre vették és békességüket szolgálta.

3. Befejezés, köszönetnyilvánítás:

A jelentésem két részből áll. Az első részben a múlt esztendő ívét igyekeztem a teljesség igénye nélkül felvázolni, a második részben pedig három kérdésre kerestem a választ. Ezek a gondolatok akár nagyobb gyülekezeti körben is megvitathatók lehetnek, mert ezek végiggondolása és a cselekvésre ösztönzése a gyülekezeti életünket csak elevenítheti.

Lelkészi jelentés 2020-as évről

Végül, de nem utolsó sorban köszönetet mondok azoknak, akik az ellentmondásos és nehéz időszakban a gyülekezetünk választott tisztségviselőiként helytálltak, és igyekeztek mindent megtenni azért, hogy a szolgálat gördülékeny legyen. A lelkesztársakon kívül a felügyelőnknek, Heinczinger Orsolyának és gondnokunknak, Viczián Istvánnak valamint jogtanácsosunknak, Kontor Eszternek, és a presbitérium aktív tagjainak, valamint azoknak az önkénteseknek, akik részfeladatokat vállaltak magukra a lelki-szellemi vagy éppen fizikai munkák tömkelegében. Köszönöm az alkalmazottaknak a fegyelmezett helytállást, azt, hogy a Lelkészi Hivatal mindig zavartalanul működhetett, és ezen a téren nem volt fennakadásunk. Köszönjük a gyülekezet tagjainak az imádságokat és a visszajelzéseket! Valamint azt az áldozatkészséget, amely által biztosítani tudtuk, hogy a járvány-helyzetben senkit kényszerszabadságra küldeni nem kellett és nem kellett senkinek a fizetését sem csökkenteni. Jó volt megtapasztalni ezt az önzetlenséget a gyülekezet részéről.

Bár 2020. év véget ért, az igéjének imádsága ma is gyakran megfogalmazódik a szívemben: Hiszek Uram, segíts hitetlenségemben!

Kérem jelentésem elfogadását!

Bence Imre
igazgató lelkész

Budapest 2021. április 13.